

לייל התנועה

פלר מהאוניברסיטה העברית, בהופעתו לפני ועדת החוקה-חוקי-מישפט, שבה פסל מכל וכל את הצעת-החוק וקבע שהיא גרועה אף ממצב של חוסר-חוק, בכלל.

הוא הציג לקבוע לגבי הגיוענות את אותה השיטה הקיימת בחוק נגד המרד: אירגון בעל מגמות גיועניות יוכרז רישמית באירגון גיועני, ומאותו הרגע יהיו החברות בו, הפעולה וההתרמה למענו וההזדהות עימו פשע פלילי. רכוש האירגון יחרם, מועדוניו ייסגרו וכל פעולה שלו ולמענו תיאסר.

תחת זאת הוצעה הצעת-חוק שהיא לעג למטרות המוצהרות, אולם בעלי ההצעה, וביניהם אנשים כמו מרדכי וירשובסקי מתנועת-שינוי, דחו ל-קבלתה בכל זאת, מחשש שמא ייאמר שלא נעשה דבר נגד הגיוענות.

כך התגלגלה ההצעה מרחי אל רחי. לבסוף נתקלה גם הצעת-החוק העלוכה הזאת בוטו מחלט מצד החוגים הרתיים. אלה חששו, בצדק, שמא יסתבר שרבים מריבוריהם וממעשיהם אינם אלא גיוענות במונח הפשוט ביותר של המילה.

רב ראשי בישראל קבע כי לפי ההלכה אסור להשכיר דירות לערבים. רב צבאי הפיץ בין החיילים כרוז שהסביר כי לפי ההלכה יש להשמיר את עמלק, על גבריו, נשותיו וילדיו — וכל חייל הבין כי הכוונה היא לערבים. התנ"ך מספר כיצד גירש עזרא הסופר את הנשים הנוכריות. אילו נלמדו פרקים כאלה כחלק מהמורשה ההיסטורית, כתורות וכמע"ש שיהיו מוכנים על רקע תקופתם, לפני אלפי שנים — לא היה בהם רע.

אך כאשר הם נלמדים כהלכה חיה וכאשר מטיפים להם כמיצות דתיות אקטואליות, הרי זוהי הסתה גיוענית.

הדתיים לא רצו להסתכן על כן תבעו לבטל את הצעת-החוק בכלל, או להכניס בה סעיף המתיר בסירוש גיוענות דתית.

משום כך נדחתה ההצבעה על הצעת-החוק שוב ושוב. היא חזרה פעם, פעמיים ושלוש לוועדה, גם ביום השלישי האחרון היה צורך להפסיק את הדיון במליאה פעמיים, כדי לרצות את הדתיים. לבסוף קיבלה הוועדה תיקון סופי. הנוסח, שהונח לבסוף על שולחן

הליכוד התנגד לכל חוק כזה — ובצדק, מבחינתו. יש בליכוד לא-מעט קבוצות ומגמות, שהן גיועניות בעליל. הוא הדין לגבי בעלייהברית של הל"י כוד במחנה הדתי. ואילו השותפה העיר קרית של הליכוד — תנועת-התחיה — היא תנועה גיוענית-פאשיסטית מובהקת.

מכזה את שני הגושים האמורים להיות עמודי-התווך שלה, המערך והליכוד. **בין השניים, היה המערך הבזוי יותר.** החרפה התחילה לגבי החוק לאיסור הסתה גיוענית. **כבר מלכתחילה היה זה חוק מביש.**

נאמר לו כי מאיר כהנא עומד להצביע בעד החוק נגד הסתה גיוענית, התברר אכן: זה כאילו קאזאנובה הצביע בעד הדיבר השביעי! אולם אכן לא צדק. קאזאנובה יכול היה להצביע בשקט בעד הדיבר השביעי, אילו עבר הדיבר שיפוך קל. כמו החוק לאיסור הסתה גיוענית.

מאיר כהנא יושב במושב, כולו זורח משימחה ודוגנית, והרים להציב את שתי זרועותיו, כשבשתייהן פשוקות האצבעות כאות וי, אות הניצחון. **אני מזהיר אותך!** קרא לעומתו ה"יר, שלמה הילל, כשהוא רותח מזעם, ואולי גם מבושה, **אם לא תצביע**

המערך, מול המצלמה): דראושה, ראל, ארצי, וייס, רמון, ארד, ליבאי, אבן. ביניהם יושבים כמה מאנשי-המערך שתמכו בחוק: אמנון לין, שלמה עמר, ז'ק אמיר, עדנה סולודר, אפרים שלום, שושנה ארבל-אלמוזלניו, למטה, מימין, מצביעים נגד החוק אנשי מפ"ם, ר"ח, ור"ץ. אנשי הרשימה המתקדמת לשלום וח"כ שינוי מרדכי וירשובסקי אינם בתצלום.

כאשר נכנס כהנא לכנסת, והציבור הרחב התעורר בפעם הראשונה לעובי-דה שקמה בארץ תנועה נאצית יהודית, בעלת שורשים עמוקים ברחבי המדינה ובהתנחלויות, נולדה הדרישה הציבורית לחוקק חוק שיאסור פעולה גיד ענית בישראל, פן יקרה כאן מה שקרה בגרמניה.

ההצבעה הלפני-סופית על החוק לאיסור מיפגשים עם אנשי אש"ף. ספסלי-הליכוד, שאינם נראים בתצלום, מלאים כמעט עד אפס מקום. מושבי המערך (מול המצלמה) ריקים ברובם. רק קומץ מאנשי המערך נוכחים. בתצלום: אנשי-המערך המצביעים נגד החוק מרימים את ידיהם. מימין (בספסלי

קומץ האמיצים כראוי, אני אוציא אותך מן האולם! הערה זו לא נרשמה, משום-מה, בפרוטוקול הישיבה. כהנא הוריד ורוע אחת, והצביע כרגיל, אך הוא המשיך לצחוק בכל פה, כשהוא לועג לכנסת כולה. **הוא צדק, כי רגע זה היה רגע של ניצחוננו.** חוק שהומצא במיוחד כדי לרסנו ולהסלו הפך סמל לניצחוננו, סמל לאפסותם ולעליבותם של אויביו.

במציאות הישראלית, גיוענות אינה יונקת את כוחה מתורה הטוענת לעליונות של גזע אחד ולנחיתות שאר הגזעים, כמו התורה הנאצית. הגיוענות הישראלית יונקת את כוחה מהתנשי-אות לאומנית וקנאות דתית, אתה בחרתנו ו...הטוב שבגויים — הרוג".

למשל: אילו נמחקה המילה "לא", ונתורה רק המילה "תנאף", זהו בדיוק מה שקרה לחוק זה. כ-10 השנים שבהן כיהנתי בכנסת, ראיתי את הפרלמנט הישראלי בכמה מימיו הגדולים, וגם בכמה מרגעיו המבישים ביותר. אך מעולם לא ראיתי אותו במצב כה שפל ומושפל. עלוב ובזוי כמו בישיבה המאראתונת שהתחילה כ-3 אחרי-הצהריים ביום השלישי, 5 באוגוסט 1986, ושהסתיימה אחרי השעה 3 בבוקר של יום המחרת.

החרפה היתה כה צורבת, עד כי אין היא מכזה את הכנסת בלבד. היא מכזה את כל הרמקרטיה הישראלית. היא

כראוי, אני אוציא אותך מן האולם! הערה זו לא נרשמה, משום-מה, בפרוטוקול הישיבה. כהנא הוריד ורוע אחת, והצביע כרגיל, אך הוא המשיך לצחוק בכל פה, כשהוא לועג לכנסת כולה. **הוא צדק, כי רגע זה היה רגע של ניצחוננו.** חוק שהומצא במיוחד כדי לרסנו ולהסלו הפך סמל לניצחוננו, סמל לאפסותם ולעליבותם של אויביו.

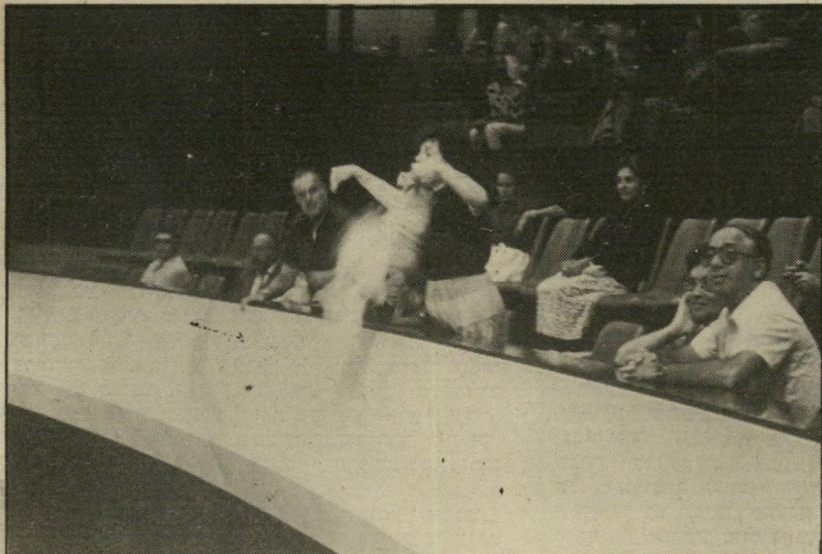
גיוענות דתית מותרת

אילו רצו כאמת לשים קץ לגיוענות, היתה הדרך פשוטה. הפיתרון הוצע עליידי גדול המומחים לחוק ה-פלילי במדינה, הפרופסור שניאור זלמן

דרישה ספונטנית זו הולידה קריקטורה. לא הצעה המוציאה אל מחוץ לחוק תנועות ניאור נאציות וגיועניות, ולא הצעה האוסרת הפלייה של אדם או ציבור מטעמים של מוצא, גזע, לאום, דת ומין, כפי שמתחייב ממגילת-העצמאות.

למשל: אילו נמחקה המילה "לא", ונתורה רק המילה "תנאף", זהו בדיוק מה שקרה לחוק זה. כ-10 השנים שבהן כיהנתי בכנסת, ראיתי את הפרלמנט הישראלי בכמה מימיו הגדולים, וגם בכמה מרגעיו המבישים ביותר. אך מעולם לא ראיתי אותו במצב כה שפל ומושפל. עלוב ובזוי כמו בישיבה המאראתונת שהתחילה כ-3 אחרי-הצהריים ביום השלישי, 5 באוגוסט 1986, ושהסתיימה אחרי השעה 3 בבוקר של יום המחרת.

כן, תנאף! עה קלה לפני כן, במינון הכניסת, התברר אכן, כאשר

ובו סיסמה שאיש לא הצליח לקרוא אותה, מפאת מהירות הפעולה (בתצלום מימין). הסדרנים זנקו לעברה. קרעו את השלט מידה והובילו אותה החוצה (בתמונה משמאל). תצלומים אלה מטושטשים, בגלל האור הגרוע באולם. באותו זמן לא נכחו צלמים אחרים.

השועלמה כמעט כליל בכל כלי-התיקשורת, אירעה באמצע הוויכוח על חוק-הגיוענות. פעילה של התנועה הפמיניסטית, אסתר עילם, שהצליחה לתפוס מקום באמצע יציע-המכובדים, קמה לפתע ופרשה שלט-בד.